

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-ilor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY.

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

C. Nesselrode. — *Câteva cuvinte despre cauzele tutelare.*
Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.* — Acțiune posesorie. — Exercițiu. — Proprietar (Maria Mavrodin cu I. Cojocăreanu).
Secția II. — Vânzare. — Cumpărător. — Temere de eviețiuine. — Suspendarea prețului.
(Banca populară din Pitești cu I. G. Popescu)
Curtea de Apel din Galați S. I. — Faliment. — Efecte. — Chiril datorite de falit. — Dreptul proprietarului cu privire la executarea contractului.
(Judele sindic. Trib. Covurlui cu S. Scutari).
Tribunalul Fălciu. — Faliment. — Intervenție. — Acțiune în declarare. — Retragere. — Creditori.
(Leon Zilberman cu Mayer Moscovici).
Judecătoria Ocol Brăilești (Dolj). — Desistare. — (se completea)
(*Jurisprudența străină*).

Câteva cuvinte despre cauzele tutelare

Unificarea legislativă este nu numai o dorință a juriștilor, ci o necesitate de Stat, o datorie națională.

Unificând legile, nu înseamnă o simplă extindere asupra întregii țări cu părțile lor învechite, ci trebuie să se înțeleagă crearea de noi norme cu observarea evoluției moravurilor și a dezvoltării dreptului, care norme — păstrându-și caracterul național, — să fie spre binele tuturor, contribuind la întărirea unității sufletești și la consolidarea Statului.

Este știut că cauzele tutelare sunt atât de importante, actuale și delicate, încât rezolvarea lor necesită nu numai o știință completă ci și o prevedere în viitorul necunoscut în ce privește buna administrare a intereselor orfanilor precum și controlul ce e de exercitat asupra manipulării averii minorilor.

Drept aceia vom explica următoarele :

În societatea de azi, observând activitatea și folosul diferitelor instituțiuni create pentru promovarea binelui obștesc și mai ales pentru asigurarea vieții, — sunt recunoscute în primul rând instituțiile de igienă : pentru păstrarea și recăștigarea sănătății, — de învățământ pentru educarea tinerimei, — iar spre a se putea ajunge la aceste două instituțiuni mai este lipsă de ocrotirea și îngrijirea orfanilor,

exercitată din partea Statului prin a treia instituțiune : instanța tutelară.

Nu vom micșora valoarea rezultatelor obținute de instituțiunile de igienă și învățământ, însă în lipsa ocrotirii și îndrumării copiilor părăsiți precum și neglijându-se supravegherea, controlul administrării orfanilor, ar cauza demoralizarea lor, și astfel s'ar crea un pericol viu contra societății.

A sprijini pe cei lipsiți, — a ridica pe cei decăzuți, — a apăra interesele celor incapabili, sunt nu numai principii umane, ci și chemări înalte ale Statului, cari nu pot fi nici când micșorate, fiind într'o strânsă legătură cu interesele generale ale națiunii.

Și dacă facem o comparație între legea tutelară din Ardeal cu Codul civil român, putem să constatăm că în principiu ambele legi stabilesc această înaltă chemare a Statului, — și numai între executarea supravegherei și împărțirea atribuțiunilor este o deosebire esențială.

Pe când în Transilvania atribuțiunile tutelare sunt depuse în cadrele instanțelor tutelare, având ca organe de execuție pe pretorii de plăși, pe primari și mai ales pe tutorii comunali, cari toți au datorința primordială de a controla și supraveghea viața, creșterea orfanilor, precum și administrarea și fructificarea averii lor, până atunci în vechiul Regat aceste atribuțiuni sunt încredințate consiliilor de familie, cari le execută în urma omologării judecătorului tutelar și prin tutor ales de acele consilii.

Și examinând situația grea ce există prin convocarea și adunarea consiliilor de familie, neprezentarea lor la sediul judecătoriei ori tribunalului de județ, amendări și amânări, ce de multe ori sunt în detrimentul orfanului, cercetând cu nepărtinire și atenție funcționabilitatea organelor tutelare, trebuie să constatăm că instanțele tutelare cu atribuțiuni depline sunt cu mult mai superioare, au o inițiativă mai rapidă și o posibilitate mai directă de a dispune și de a promova interesele orfanilor și interzișilor de sub supravegherea și controlul lor.

Organele de execuție ale instanțelor tutelare înzestrate

cu experiențele funcțiunii lor precum și în urma calității lor de funcționari stabili, pot cu mult mai ușor să îndeplinească sarcina dată lor, decât acei membrii ai consiliilor de familie cari în actualul mediu al moravurilor schimbate sunt în foarte multe cazuri interesați sau cu totul indiferenți față de interesele minorilor.

Aceasta fiind starea de fapt în cele mai multe afaceri tutelare, cari nu stau sub supravegherea continuă a instanțelor tutelare, este de dorit ca să se introducă pentru întreaga țară sistemul de control și supraveghere oficioasă în chestiunile tutelare, căci aceste chestiuni nu sunt numai pur familiare și personale ale orfanilor, ci cum am arătat, au o mare importanță din punctul de vedere al consolidării Statului.

Dreptul de amestec discrețional și de autoritate decisivă ce-l are Statul prin instanțele tutelare: art. 139, 263 și 264 Leg. tut.: în chestiunile orfanilor aduce în general folos societății cu mult mai imens, decât procedeul relativ ce există în vechiul Regat, care chiar pentru considerentele specificate mai sus n'ar corespunde — în zilele de azi, — scopului dorit, fiindcă acele dispozițiuni de procedură sunt învechite și nu țin seamă de noua compunere a țării.

Dacă luăm în vedere că sistemul consiliilor de familie a fost introdus pentru prima oară în Moldova prin legea din 26 Aprilie 1840 și dacă considerăm că de atunci experiențele câștigate și părerile exprimate de cei mai valoroși juriști cad în defavoarea funcționării consiliilor de familie, nu poate fi nici un motiv serios pentru menținerea lor, ci este o necesitate poruncitoare de a se introduce cât mai urgent posibil sistemul care să corespundă cerințelor de azi, deoarece creșterea și educarea orfanilor și a copiilor părăsiți precum și apărarea intereselor lor multilaterale pot fi apărute și promovate numai de către o instanță cu autoritate destinată pentru acest scop, de către instanța tutelară.

Totodată ne adresăm d-lui Stelian Popescu, ministru de justiție, rugându-l ca să elaboreze un regulament privitor la organizarea secțiilor tutelare, deoarece regulamentul fostelor sedrii orfanale este învechit, multe părți din el și-au pierdut efectul prin intrarea în vigoare a articolelor 307—313 din legea de Org. jud. și în fine nu ține seamă de situația de azi a secțiilor tutelare, cari în lipsă de regule stabilite și în urma atribuțiunilor multilaterale, nu pot funcționa cu iuteala necesară.

Prin aducerea în armonie a părților din cele 3 regulamente folosite azi, vor fi complectate cerințele cari nu mai pot fi amânate.

Pe lângă cele specificate, avem toată încrederea că d-l ministru de justiție Stelian Popescu, ca și fost judecător bun și om de stat prevăzător, care a luptat pentru o cât mai repede unificare a codurilor civile, va accepta dorința acelor cari prin unificare înțeleg o codificare bună, bazată și prevăzătoare, în loc de legiferare superficială, și nu va uita nici un moment interesele vitale ale neamului.

C. Nesselrode

Judecător cu grad de consilier
la tribunalulul Bihor.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 12 Octombrie 1926

Președenția D-lui Em. Miclescu, președinte

Maria Mavrodin cu I. Cojocăreanu

ACȚIUNE POSESORIE. — DACĂ POATE FI EXERCITATĂ DE UN PROPRIETAR INDIVIZ. — ART. 31 LEGEA JUDECĂTORIILOR. — ART. 1846 ȘI 1847 COD. CIV.

Proprietarul indiviz dacă poate dovedi o posesiune exclusivă și sub nume de proprietar, are exercițiul acțiunilor posesorii, chiar când ele sunt îndreptate în contra unuia din ceilalți proprietari indivizi.

Mo. 3674. — Admis recursul făcut de către Maria Mavrodin în contra sentinței cu No. 319 | 925 a Trib. Romanați, în proces cu I. Cojocăreanu.

S'au ascuțat d-nii avocați V. Toncescu pentru recurentă și Sebastian Radovici pentru intimat.

Curtea deliberând,

Văzând motivele de casare în cuprinderea următoare:

„Violarea art. 31 legea judecătorilor de ocoale, art. 1846, 1847 c. civ. și a principiului „spoliantus ante omnia restituendus“; denaturarea înțelesului actelor pe care s'a întemeiat și îndoit exces de putere“.

Având în vedere sentința atacată din care rezultă că: Maria Mavrodin — recurenta de azi — a intentat acțiune posesorie în contra intimaiților din recurs: I. Cojocăreanu, Toma Cojocăreanu și Ion Mandă Dincă Radu, cerând să fie obligați a'i lăsa în posesiune un teren în suprafață de 5 hectare cu situația determinată prin acțiune; că prima instanță, — Judecătoria ocolului Osica de sus, — a admis acțiunea, motivând soluțiunea pe constatarea că reclamanta a posedat sub nume de proprietar terenul în litigiu, prin un arendaș al său, mai mult de un an înaintea turburării, și că dela turburarea posesiunii de către pârâți, până la intentarea acțiunii nu trecuse un an, și că chiar dacă nu ar fi avut reclamanta o posesiune sub nume de proprietar, această condițiune nu ar fi necesară, fiindcă ea fusese deposedată prin violență; că, pârâții făcând apel, Tribunalul Romanați Secția I-a l'a admis prin sentința atacată cu recurs, reformând cartea judelei de ocol și respingând acțiunea ca nefondată.

Având în vedere criticile aduse soluțiunii Tribunalului prin motivele de casare mai sus reproduse.

Considerând că, proprietarul indiviz, dacă poate dovedi o posesiune exclusivă și sub nume de proprietar, are exercițiul acțiunilor posesorii, chiar când ele sunt îndreptate în contra unuia din ceilalți proprietari indivizi.

Având în vedere că, în speță, în motivarea soluțiunii sale, deși Tribunalul expune exact în drept principiul că atât coproprietarii, cât și comostenitorii nu pot intenta acțiuni posesorii între dânșii unul contra altuia, dacă nu au posedat sub nume

de proprietari, deși arată apoi că reclamanta împreună cu pârții și alți locuitori sunt coproprietari asupra moșiei denumită Bălănești, din care face parte terenul în litigiu, și că la 19 Mai 1923, cu ocaziunea executării unei decizii a Curții de Apel Craiova Nr. 120/912, prin care se dispuseseră o nouă executare a unei hotărâri de confirmarea planului și hotărâniciei moșiei limitrofe Coroiu, a Statului, pârții au fost puși în posesiunea unei întinderi de teren din care făcea parte și pământul în litigiu, — totuși, fără ca din toate acestea să degajeze constatarea precisă că reclamanta, contrar celor stabilite de prima instanță, nu a avut o posesiune exclusivă și sub nume de proprietar, așa cum se cere prin art. 31 L. J. O., Tribunalul conchide că reclamanta găsindu-se în stare de indiviziune cu alții nu putea poseda pentru dânsa în mod exclusiv și atâta timp cât nu a dovedit că era singura proprietară.

Considerând, așa dar, că concluziunea la care ajunge Tribunalul, că reclamanta nu a posedat exclusiv și sub nume de proprietar, nu o deduce din o apreciere și constatare în fapt care să justifice această concluziune, deși analizase unele fapte în sentința sa, care ar fi putut constitui elementele unei aprecieri și constatări în această privință, ci din împrejurarea că reclamanta se găsea în stare de indiviziune și nu dovedise că era singura proprietară, condiționând astfel în mod greșit exercițiul acțiunilor posesorii nu de exclusivitatea posesiunii și de numele sub care s'a posedat, atât cât ar fi fost necesar în speță conform art. 31 L. J. O. și principiului mai sus arătat, — și de însăși exclusivitatea dreptului de proprietate.

Că, judecând astfel, Tribunalul a violat în ade-văr dispozițiunile art. 31 L. J. O. și principiile cu privire la materia acțiunilor posesorii și deci, fără a se mai cerceta și celelalte critici din motivele de casare, recursul câtă a fi admis, a se casa sentința atacată și a se restitui cauza, pentru a fi din nou judecată.

Pentru aceste motive, casează.

SECȚIA II

Audiența dela 22 Februarie 1927

Președinția D-lui Oscar N. Nicolescu, prim președinte

Banca Populară Sf. Vasile cu I. G. Popescu

VÂNZARE. — CUMPĂRĂTOR. — TEMERE DE EVICȚIUNE. — SUSPENDAREA PLĂȚEI. — ART. 1364 C. CIV.

VÂNZARE. — CUMPĂRĂTOR. — SUSPENDAREA PLĂȚEI — JUSTIFICAREA TEMERII DE EVICȚIUNE. — APRECIEREA SUVERANĂ A INSTANȚEI DE FOND.

VÂNZARE. — SUSPENDAREA PLĂȚII PREȚULUI. — CONSTRÂNGEREA CUMPĂRĂTORULUI. — ART. 1364 C. CIV.

I. Pentru ca un cumpărător să poată fi îndrituit ca conform cu art. 1364 cod. civil să suspende plata prețului, când este amenințat a fi turburat prin vre-o acțiune în revendicare sau ipotecară, nu este suficient ca instanța de fond să constate simplul fapt al intențării unei asemenea acțiuni, ci trebuie să examineze și seriozitatea ei, pentru a putea

aprecia dacă temerea de evicțiune a cumpărătorului este sau nu justificată.

2. Aprecierea instanței de fond dacă o acțiune în revendicare sau ipotecară îndreptată contra unui cumpărător, justifică sau nu temerea de evicțiune a acestuia, pentru a suspenda plata prețului, este de atributul suveran al acestei instanțe și scapă de sub controlul Inaltei Curți de Casație.

3. Potrivit art. 1364 cod. civil vânzătorul având două mijloace de a constrânge la plată pe cumpărător, sau de a face să înceteze evicțiunea sau de a da cauțiune, urmează că din moment ce instanța de fond constată că nu a existat nici o temere serioasă de evicțiune, este inutil a mai discuta chestiunea privitoare la cauțiune, astfel că nu se poate imputa instanței de fond că a comis o omisiune esențială prin faptul că nu s'a pronunțat asupra chestiunii majorării cauțiunii.

No. 70. — Respins recursul făcut de către Banca Populară Pitești în contra deciziei Curții de Apel din București în proces cu I. Gh. Popescu.

S'au ascultat d-nii avocații Păunescu pentru recurentă și N. Stănescu pentru intimat.

Curtea deliberând,

Asupra motivelor de casare :

I. „Violarea art. 1364 cod. civ. cu exces de putere și nemotivare.

II. „Omisiune esențială. Violarea art. 969, 1329 și 1312 cod. civil cu exces de putere.

III. „Omisiune esențială,—violarea art. 13 cod. civil cu exces de putere”.

Având în vedere că, din deciziunea adusă în recurs, rezultă că I. G. Popescu cumpărătorul pădurei de pe moșia Bădeni-Fieni din Dâmbovița, cedează restul netăiat de pădure, împreună cu toată exploatarea și contractele în curs, Băncii populare Sf. Vasile din comuna Braniștea prin actul autentic la No. 64/522, pe prețul de 2.300.000 lei din care : câte 500 mii lei plătiți la 1 Aprilie 1922, 1 Februarie 1923, și 1 Februarie 1924, iar 300.000 lei la 1 Septembrie 1924 ; că, Banca Sf. Vasile, începând exploatarea în Ianuarie 1922, a continuat-o neîntrerupt până la 1 Februarie 1923, în care timp a achitat rata de la 1 Aprilie 1922, deși I. Nicolaescu proprietarul moșiei, intentase o acțiune de rezilierea contractului și alta, pentru înființarea sechestrului judiciar, contra cedentului I. G. Popescu punând în cauză și pe cesionara, Banca Sf. Vasile ; că, în Ianuarie 1923, Banca Sf. Vasile pe de o parte, chiamă în judecată pe I. G. Popescu cerând reducerea prețului dela 2.300.000 lei la 1.480.000 lei, pentru faptul că nu i s'au predat 230 hectare pădure ci numai 138 hectare și pentru că a fost obligată să plătească lui Locately, concesionarul liniei Decauville, un preț mai mare ca cel convenit cu I. Popescu pentru transportul materialului lemnos, iar pe de altă parte, Banca Sf. Vasile cere cedentului său, printr'o scrisoare, să-i îngăduie ca din rata de 1 Februarie 1923, să plătească numai 200.000 lei și restul de 300.000 lei să rămână ca depozit la bancă cu o dobândă convenită, întru cât banca nu putuse vinde lemnele spre a-și procura banii ; că neprimind nici un răspuns la scrisoare, banca Sf. Vasile notifică intimatului I.

Popescu la 1 Februarie 1923, că suspendă plata ratei până la rezolvarea acțiunii în reducțiunea prețului și până ce cedentul va face să înceteze pericolul evicțiunii din cauza acțiunii în reziliere intentată de Nicolaescu.

Că, față de refuzul băncii de a plăti, intimatul I. Popescu a investit actul cu formula executorie și a cerut repunerea sa în exploatarea pădurei în baza pactului comisoriu înserat în act, iar în contra acestei executări, Banca Sf. Vasile a făcut contestație pe motiv că în urma acțiunii lui Nicolaescu și acțiunii băncii, creanța intimatului I. Popescu nu mai este certă și lichidă, cum cere art. 378 cod. proc. civ. și 20 din legea autentificării actelor — și în tot cazul banca având un just motiv de a se teme că va fi evinsă în urma acțiunii de reziliere pornită de Nicolaescu, a fost îndreptățită să suspende plata ratei, conform art. 1364 cod. civil; că, atât Tribunalul Dâmbovița prin sentința No. 75/923 cât și Curtea de apel din București prin decizia supusă recursului, au respins ca nefondată contestațiunea Băncii Sf. Vasile, recurenta de astăzi;

Având în vedere că Curtea de apel, examinând motivul contestatoarei, bazat pe acțiunea proprietarului Nicolaescu, constată că, în contract fiind prevăzută rezilierea numai pentru neplata la termen a ratelor, iar nu și a nerespectării celorlalte obligațiuni, Nicolaescu nu putea cere rezilierea contractului pentru devastațiuni și nerespectarea dispozițiilor codului silvic, ci numai daune-interese, cari, în caz când faptele s'ar fi dovedit că sunt imputabile lui I. Popescu și nu datorite împrejurărilor de forță majoră, nu treceau peste 70.000 lei conform evaluării expertului, valoare neînsemnată față de valoarea exploatarei, așa că această acțiune nu poate să justifice suspendarea prețului conform art. 1364 cod. civil de către banca debitoare; — că afară de aceasta, Curtea de apel mai constată că contestatoarea, deși a cunoscut acțiunea lui Nicolaescu, fiind citată în proces, totuși a plătit rata de 1 Aprilie 1922 fără nici o obiecțiune, ceace probează sau că pretinsul pericol de evicțiune nu a existat, sau că a luat asupra sa riscurile procesului în care figura ca parte; că, în fine, Curtea de apel declară că, din împrejurarea că Banca a cerut păsuirea plăței în ajunul scadenței ratei iar notificarea de suspendare pentru temerea evicțiunii, a făcut-o în chiar ziua termenului plăței, rezultă pentru dânsa convingerea că banca se găsea în imposibilitate de a plăti, iar pericolul evicțiunii a fost un motiv nereserios și un pretext pentru a disimula cauza reală a insolabilității.

Considerând că conform art. 1364 cod civil, dacă cumpărătorul este turburat sau are cuvânt a se teme că ar fi turburat prin vreo acțiune sau ipotecară sau de revendicare, el poate suspenda plata prețului până ce vânzătorul va face să înceteze turburarea sau va da cauțiune;

Considerând că, instanțele de fond având o putere de apreciere suverană asupra seriozității motivelor care ar justifica suspendarea plăței prețului, ele pot aprecia și seriozitatea acțiunii în reziliere care ar amenința pe cumpărător, deoarece suspendarea plăței aducând o atingere gravă convențiunii părților, este inadmisibil să poată fi autorizat prin simplul fapt al intentării acțiunii fără ca instanța de fond să poată aprecia seriozitatea ei; că, așa fiind, Curtea de apel n'a violat art. 1364 cod civil și n'a comis nici un exces de putere când a examinat seriozitatea acțiunii pornită de Nicolaescu și a decis că ea nu putea să justifice temerea băncii și suspendarea prețului fiind o acțiune în daune, iar nu în reziliere;

Că, de altminteri, motivul de contestație bazat pe acțiunea proprietarului Nicolaescu a fost înlăturat de Curtea de apel și pe considerațiunea că, plata ratei de 1 Aprilie

1922 de către bancă, fără nici o obiecțiune, deși cunoștea această acțiune, probează că ea a luat asupra-și riscurile acelei acțiuni, și implică o renunțare la beneficiul art. 1364 cod civ. cum și pe considerațiunea că banca se găsea în stare de insolabilitate și în neputință de a-și îndeplini obligațiunea de plată în Februarie 1923;

Că, aceste considerațiuni ale deciziei nefiind atacate prin nici un motiv de casare, soluțiunea Curții urmează să fie menținută și pe aceste din urmă considerațiuni de fapt, independent de cele privitoare la seriozitatea acțiunii intentată de Nicolaescu, criticată prin motivul întâiu de casare, care cată astfel să fie respins ca nefondat;

Având în vedere că examinând și acțiunea băncii în reducțiunea prețului, Curtea de apel declară că această acțiune nu numai că nu este întemeiată, dar nici nu este serioasă și constituie un pretext de a-și ascunde neputința de a plăti rata de 1 Februarie 1923; că, în ce privește susținerea că nu i s'a predat întreaga suprafață convenită, Curtea de apel constată că, prin contractul de cesiune, nu se garantează o anumită întindere de pădure ci se arată numai pădurea ce se găsește fie în pâlcuri, fie în arbori izolați pe o anumită suprafață determinată cu aproximație și cunoscută de bancă la facerea contractului;

Că, de asemenea, în ce privește susținerea că Locatelly nu a voit să execute transportul cu 7 lei vagonul și a pretins mai mult, Curtea de apel constată că față de scumpirea generală a prețurilor, banca a consimțit la urcarea prețului, urcare ce nu poate fi imputabilă cedentului, care este răspunzător numai de existența valabilă a contractului la epoca cesiunii, iar nu și de executarea lui;

Considerând că, instanța de fond declarând că banca, în urma acțiunii nereserioase introduse contra intimatului I. Popescu pentru reducerea prețului contractului încheiat între dânsii, nu putea avea just cuvânt de temere de a fi turburată, a uzat de dreptul ce-i aparține de a aprecia faptele și circumstanțele cauzei; că aprecierea ei în această privință este suverană și scapă controlului Curții de Casație; că dar, deciziunea atacată n'a violat nici art. 1364 cod. civil și nici celelalte articole vizate prin recurs.

Că, astfel fiind, cel de al doilea motiv de casare urmează de asemenea să fie respins ca nefondat;

Având în vedere că I. Popescu oferind Băncii înaintea primei instanțe, o cauțiune de 100.000 pentru cazul cu totul subsidiar când Tribunalul ar constata ca serioasă temerea de evicțiune rezultând din acțiunea intentată de Nicolaescu, Tribunalul deși găsisse că nu există nici un pretext, nici un pericol de evicțiune, a admis totuși și subsidiarul propus de I. Popescu, apreciind suficientă suma de 100.000 lei, iar Curtea de apel nu s'a mai ocupat de oferta lui Popescu de a da cauțiune și în consecință nici de cererea băncii de a fi majorată suma de 100.000 lei;

Considerând că potrivit art. 1364 cod. civil, vânzătorul are două mijloace de a constrânge la plată pe cumpărător: de a face să înceteze evicțiunea sau de a da cauțiune;

Că, din moment ce Curtea de apel a constatat că nu a existat, în speță, nici o temere serioasă de evicțiune, orice discuțiune asupra cauțiunii depusă de Popescu devenea cu desăvârșire inutilă și deci nu se putea imputa Curții de apel că a comis o omisiune esențială asupra cererii băncii de a se majora suma, ori că nu a admis suspendarea plăței până la consemnarea cauțiunii admise de Tribunal; că dar, și ultimul motiv de casare urmează să fie respins ca nefondat;

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI S. I.

Audiența dela 30 Mai 1927

Președinția D-lui I. Pârvulescu, consilier

Judele-sindic al falimentului Serafim Bross cu Salvador Scutar

FALIMENT. — EFECTE. — CHIRII DATORATE DE FALIT. — DREPTUL PROPRIETARULUI CU PRIVIRE LA EXECUȚAREA CONTRACTULUI ART. 729 C. COM.

FALIMENT. — EFECTELE LUI CU PRIVIRE LA EXIGIBILITATEA DATORILOR. — CHIRII. — ART. 719 ȘI 720 C. COM. ART. 525 C. CIV.

1. Potrivit art. 720 c. com. proprietarul are dreptul în caz de faliment al chiriașului său să procedă la executare asupra bunurilor falitului, însă numai pentru chiriile datorite de acesta iar nici de cum pentru cele viitoare.

2. În caz de faliment al datornicului, potrivit art. 719 c. com., devin într'adevăr exigibile creanțele sale însă numai acelea cu scadență obligatorie în sarcina sa, iar nici de cum și acelea condiționate unde obligația sa zi la zi subsistă numai contra unei prestațiuni a creditorului său, cum ar fi chiriile cari potrivit art. 525 sunt fructe civile dobândite zi cu zi.

No. 38. — Admis apelul făcut de către judele-sindic al falimentului Serafim Bross contra lui S. Scutari.

S'au ascultat d-l judecător-sindic al Trib. Covurlui și d-l avocat I. Simionescu din partea intimatului Salvator Scutari.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Judecătorul-Sindic al Tribunalului Covurlui, în calitate de administrator legal al falimentului *Seferian Bross*, contra jurnalului Tribunalului Covurlui S. I cu No. 3410 din 28 Martie a. c.

Având în vedere susținerile părților și actele de la dosar ; Având în vedere că în fapt chestiunea stă astfel :

Între *Salvator Scutari* și Societatea comercială subfirma *Seferian Bross* s'a încheiat contractul autentificat de Tribunalul Covurlui la No. 4532 din 3 Octombrie 1925, prin care Salvator Scutari a închiriat sus zisei Societăți pentru exercițiul comerțului ei de manufactură „en gros” imobilul din Galați, Str. Mare No. 63, pe termen de cinci ani, începând de la 1925 și până la 1930 și cu chirie pentru primii doi ani 1925 și 1926 de câte 125.000 lei pe fiecare an, iar pentru restul de trei ani câte 250.000 lei pe an plătită la Iulie a fiecărui an.

Chiria pe primii doi ani proprietarul a primit-o integral — conform condițiunei din contract — la Iulie 1926, iar cea pe anul curent 1927 urma să i se achite, tot în conformitate cu contractul, la Iulie 1927.

Societatea *Seferian Bross* fiind declarată în stare de faliment și proprietarul Salvator Scutari, prevalându-se de disp. art. 719 c. com. după care toate datoriile falitului sunt considerate ca ajunse la scadență prin efectul falimentului, a cerut investirea contractului de închiriere cu formula executorie, în scopul de a procedea la o execuție silită prin urmărirea bunurilor mobile ale chiriașei falite pentru achitarea întregii chirii în sumă de lei 750.000 pe tot timpul până la expirarea contractului, ceea ce Tribunalul admis prin jurnalul atacat cu apel.

Considerând că art. 720 c. com. care în materie de faliment se ocupă specialmente de drepturile proprietarului,

prevede că acesta are dreptul în condițiile acolo arătate să procedea la o executare asupra bunurilor mobile ale falitului, însă pentru chiriile datorite de falit.

Or, în specie, este cert și necontestat că Societatea falită se găsește la curent cu plata chiriei, cârștiul pe anul curent 1927, nedevenind exigibil, conform contractui, de cât la 1 Iulie a. c.

Considerând că exigibilitatea datoriilor cu scadență obligatorie în sarcina falitului, decretată prin art. 719 c. com. nu se aplică la datoriile condiționate, cum sunt acelea care derivă dintr'un contract de închiriere, pentru că aci plata chiriei este subordonată condițiunei ca contractul să subsiste în timpul duratei falimentului și falitul să se bucure de folosința imobilului închiriat pentru timpul cât i se cere plata chiriei.

Că este așa rezultă din natura lucrurilor, căci conform art. 525 c. civ., chiriile sunt fructe civile, ce se socotesc dobândite zi cu zi, și se cuvin uzufructuarului în proporțiune cu durata dreptului său de a le percepe, și este numai un uz constant în contractele de închiriere, ca plata chiriei să stabilește între părți pe câștiguri și devine exigibilă la termenele stipulate.

Că pe de altă parte art. 721 c. com. dând dreptul Judecătorului Sindic să ceară desființarea contractului, dacă el trebuie să dureze mai mult de un an, aceasta confirmă soluțiunea de mai sus, căci în teria contrară, admitând că proprietarul S. Scutari ar încasa prin o urmărire silită întreaga chirie pe trei ani înainte, în sumă de lei 750000 lei, și apoi Judecătorul Sindic ar găsi cu cale să ceară desființarea contractului, în acest caz ar însemna că proprietarul a încasat o sumă fără cauză în detrimentul masei credale.

Și dacă mai presupunem ipoteza că ne-am găsi în fața unui contract de închiriere autentic, care ar dura de aci înainte 10 sau 15 ani, ar urma ca proprietarul pentru plata chiriei înainte pe tot acest timp — dacă am admite că poate beneficia de art. 719 c. com. — să vândă întreg activul falimentului și pentru ceilalți creditori să nu mai rămână nimic, ceea ce desigur nu se poate concepe.

Considerând că art. 1730 c. civ. nu sprijină de loc teoria susținută de Scutari, deoarece în specie nu e vorba de luarea unei măsuri pentru conservarea privilegiului, ci de o măsură de executare pentru încasarea imediată a unei chirii nedatorită încă.

Că, astfel fiind, și întru cât după art. 20 din legea autentificării actelor, un act autentic nu devine executoriu și nu poate deci fi investit cu formula executorie, de cât din momentul exigibilității obligațiunii, urmează că în cazul de față rău s'a admis investirea cu formula executorie a contractului în chestiune.

Că prin urmare, admitându-se apelul de față, cată a se anula Jurnalul Tribunalului apelat, și ca consecință și formula executorie aplicată pe sus zisul contract de închiriere.

Pentru aceste motive, admite apelul.

Semnați : I. Pârvulescu, Em. G. Lupu, V. Stamati.

TRIBUNALUL FĂLCIU

Audiența dela 10 Decembrie 1926

Președinția D-lui Eugen Costin, președinte

Leon Zilberman cu Mayer Marcovici

FALIMENT. — INTERVENȚIE. — REGULE CE SE APLICĂ. — ART. 704 C. COM. ART. 347 PR. CIV.

FALIMENT. — ACȚIUNE ÎN DECLARARE. — RETRAGEREA EI DE CĂTRE CREDITORI. — INTERVENȚIE. — INADMISIBILITATE. — ART. 704 C. COM. — ART. 247 C. CIV.

1. Atunci când cererea de declarare în stare de faliment se face de creditori, procedura de urmat fiind aceea a dreptului comun, urmează că cu privire la intervenție au a se aplica dispozițiunile art. 247 pr. civilă, codul de comerț ne având regule speciale în această materie.

2. Potrivit art. 247 pr. civilă, cererea de intervenție fiind inadmisibilă dacă nu există o pricină în curs de judecată între alte părți până în momentul admiterii în principiu, urmează că și în materie de faliment dacă creditorii cari au intentat cererea de declarare în stare de faliment și-au retras-o, și dacă încetarea plăților nu este notorie, cererea de intervenție făcută de un alt creditor pentru declararea în faliment a aceluiaș debitor devine inadmisibilă.

No. 38. Respinsă cererea de intervenție făcută de Leon Zilberman în procesul de declararea în faliment a comerciantului Mayer Marcovici din Huși.

S'au ascultat d-ului avocat I. Eug. Linde pentru intervenient și ls. Mellxon pentru pârât.

Tribunalul,

Asupra cererii de intervenție făcută de Leon Zilberman din București, prin petiția înreg. la No. 15591 din 22 Mai 1925, la cererea principală făcută de firma E. Guilloton din București pentru declararea în stare de faliment a comerciantului Mayer Marcovici din Huși.

Având în vedere concluziunile părților.

Având în vedere că din desbaterile urmate în cauză și actele aflate la dosar se stabilește în fapt :

1. E. Guilloton comerciant din București, a făcut cerere pe cale principală cu petiția înreg. la No 13675 din 28 April 1925 pentru declararea lui Mayer Marcovici în stare de faliment.

2. Că această cerere a fost retrasă de E. Guilloton prin petiția înreg. la No. 24605 din 30 Septembrie 1925. declarațiune de care Tribunalul a luat act prin jurnalul No. 7519 din 30 Septembrie 1925.

3. Că aceeaș firmă care formulase plângerea penală la Parchetul Tribunalului Fălciu, declarând că s'a îndestulat a declarat că își retrage plângerea prin petiția înreg. la No 4795 din 30 August 1925, d-l Procuror ne mai deschizând acțiune publică.

Că acestea fiind faptele, chestiunea este a se ști dacă cererea de intervenție a d-lui Leon Zilberman, care n'a fost admisă în principiu, poate astăzi când nu mai există acțiune principală, poate să fie admisă în principiu și în orice caz să fie judecată.

Considerând că în principiu codul de comerț enumerând limitativ cine poate să provoace declararea în stare de faliment, specifică pentru fiecare caz în parte procedura de urmat ; Că atunci când declararea în stare de faliment se cere de creditori, ei trebuie să urmeze procedura dreptului comun ; Că ori de câte ori formalitățile acestei proceduri nu sunt îndeplinite, tribunalul poate, dacă încetarea plăților nu e notorie și nu rezultă din fapte neîndoiabile, să nu procedeze după procedura declarării din oficiu.

Considerând că în materie de intervenție codul comercial nu are regule speciale și deci urmează să aplicăm toate regulile de procedură civilă cu privire la intervenție.

Că cererea de intervenție este inadmisibilă în principiu dacă nu există : 1) un interes legitim, legal și actual și 2) dacă nu există o pricină în curs de judecată care să se urmeze între alte părți până în momentul admiterii în principiu.

Că în speță din cele expuse mai sus rezultă că astăzi acțiunea principală a lui E. Guilloton nu mai există ; Că cererea de intervenție nefiind încă admisă în principiu, astăzi nu se mai poate face aceasta, fiindcă neavând o existență juridică distinctă urmează principiul „accessorium sequitur principale”.

Că în fine, astăzi tribunalul nu mai poate considera nici această cerere ca o acțiune principală, fiindcă partea alegându-și forma incidentală și accesorie a intervenției, are de suferit toate consecințele acesteia, după cum ar fi avut de cules și foloasele unei astfel de procedări.

Că dar astfel fiind, cererea de intervenție de față a lui Leon Zilberman, ne întrunind condițiunile art. 247 pr. civ., urmează a fi respinsă ca inadmisibilă în principiu.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Președinte, resping.

Semnați : E. Costin, V. Vântu.

Osebita Opiniune

Subsemnatul Vasile Gh. Pădure Judecător-președinte, Judecătoria Ocol I Mixtă Huși, difer de părerea majorității Tribunalului, fiind pentru luarea în considerare a cererii de intervenție făcută de Leon Zilberman prin care tinde a se vedea declarat în stare de faliment Mayer Marcovici din Huși pe lângă acțiunea principală de declarare în stare de faliment a firmei E. Guilloton din București, contra aceluiaș debitor, și pentru judecarea ei în fond, fiind admisă și admisibilă și în principiu.

Din jurnalul Tribunalului Fălciu din 30 Septembrie 1925 care constată că după ce s'a luat act de declarațiunea firmei reclamante E. Guilloton că-și retrage reclamațiunea făcută contra lui M. Marcovici de a fi declarat în stare de faliment, Tribunalul admite cererea intervenientului Leon Zilberman, amână pricina la 10 Decembrie 1925, dând termen în cunoștință intervenientului și pârâtului Mayer Marcovici, care a acceptat, pentru discuția fondului, — reese în mod foarte clar că intervențiunea făcută de L. Zilberman a fost găsită admisibilă în principiu și admisă ca atare, (vezi disp. art. 249—251 pr. civ.) amânându-se termenul pentru astăzi în discuția fondului și când Tribunalul urma să intre în cercetarea intervențiunei, respingând ca nefondate susținerile pârâtului ca făcute în contra dispozițiunilor jurnalului din 30 Sept. 925 și a prevederilor art. 249—251 pr. civ.

Credem că majoritatea Tribunalului a făcut o confuziune, dând loc la respingerea ca inadmisibilă a intervențiunei.

Este știut că intervențiunea este de două feluri : voluntară sau forțată (în cazul de față nefiind vorba de o intervențiune forțată).

Intervențiunea voluntară mai este și ea de două feluri : agresivă și conservatoare.

Art. 247 al. ult. specifică ambele cazuri prin cuvintele „Intervențiunea se va putea face, fie pentru recunoașterea drepturilor intervenientului (ceea ce se numește intervențiune agresivă), fie pentru apărarea drepturilor unuia din prigonitoarele părți — (ceea ce se numește intervențiune conservatorie).

Speța de față este evidentă o intervențiune „agresivă”, aceasta reese din însuși conținutul cererii înreg. sub No. 15591 din 22 Mai 925, prin care se arată că : „face cerere de intervențiune, la cererea de declarare în stare de faliment făcută de firma E. Guilloton, dosar No. 2254, 295, spre a

se vedea declarat în stare de faliment d-l Mayer Marcovici din Huși, comerciant, fiind în încetare de plăți.

„De oare ce sus numitul își înstrăinează toată averea, vă rog a lua măsuri urgente dispunând acrestarea d-sale. Sunt creditorul d-sale pentru suma de lei 36.177.

„Alătur timbru de 60 lei și copie după prezenta“.

Art. 248 pr. civ. prevede că intervențiunea se va face prin petiție întocmai, ca și cererile introductive de instanță, etc., etc.

Al. 2 art. 248 pr. civ., prevede că intervențiunea făcută de cel de al treilea pentru apărarea drepturilor sale, nu se va primi de cât în timpul când pricina se găsește înaintea primei instanțe. Intervențiunea pentru apărarea drepturilor unuia din prigonitoarele părți se va putea face în orice stare a procesului și la orice instanță, chiar înaintea Curții de casație.

De unde rezultă că în prezenta speță de intervențiune agresivă, aceasta ia aspectul unei acțiuni principale întru cât e făcută înaintea primei instanțe cu toate condițiunile cerute de art. 68, 69, 70 pr. civ., și nu poate fi făcută de cât înaintea primei instanțe cu deosebire de intervențiunea conservatorie care poate fi făcută înaintea oricărei instanțe și care are caracterul unei acțiuni accesorii; ceea ce nu e cazul de față, (socotim că această din urmă soluție a fost adoptată și motivată de majoritate și pentru care și subsemnatul este de aceeaș părere când intervenția ar fi fost făcută pentru apărarea drepturilor uneia din părțile din proces.)

După cum se vede intervențiunea făcută de L. Zilberman întrunește și condițiunile prevăzute de disp. art. 247 pr. civ., având un interes legitim și actual, debitorul M. Marcovici datorindu-i suma de lei 36177, fiind făcută și la acțiunea firmei E. Guilloton contra lui M. Marcovici, însă pentru apărarea și recunoașterea drepturilor sale—deci cu caracter de acțiune principală, cerând și putând face instanța a se judeca în profitul său intervențiunea făcută.

Chestiunea este tratată și în tratatul de procedură civilă și comercială vol. 3 partea 2-a de E. Garssonnet și Gh. Cezar-Bru, pagina 196 paragraful 573 al. 4 ultima frază prin cuvintele „Renunțarea reclamantului principal face să cadă intervenția în viitor fără obiect față de creditorii săi și de ceilalți părți; pe când terții intervenienți conservă dreptul de a face a se judeca în profitul lor instanța, când reclamantul renunță a continua (înțeles acțiunea sa)?

Glasson T. II, No. 941 susține că: „Dacă intervenientul invoacă un drept care este propriu, acțiunea intervenientului fiind independentă de acțiunea principală, faptul demandorului nu poate să aducă vreo atingere situației intervenientului și instanța va continua pentru el, dacă el nu ia parte directă la desistare; dar dacă intervenientul nu a invocat nici un drept propriu și n'a făcut de cât să se adauge la cererea uneia dintre părți, de obicei cu titlu conservatoriu, în acest caz desistarea acceptată de către defendore produce efect pentru el (adică pentru intervenient) ca și pentru partea căreia el a intervenit“.

După cum am arătat mai sus. intervențiunea lui L. Zilberman fiind o intervențiune „agresivă”, cu caracterul unei acțiuni principale, făcută cu toate formele legale și de drept comun în materie specială a falimentului, intră și în cadrul dispozițiilor art. 704 cod. comercial, ca întrunind toate condițiunile cerute de acest articol, poate deci cere declararea în stare de faliment și în acest mod, întrucât debitorul este comerciant, în încetare de plăți și datoria comercială.

Mai mult, fiind în materie de faliment care știut este că interesează ordinea publică și interesul general al comerțului, — tribunalul era în drept și trebuia a cerceta din

oficiu și declara în stare de faliment pe M. Marcovici, conformându-se dispozițiilor din art. 705 codul comercial; întru cât din piesele de la dosar se constată că debitorul este comerciant, este în încetare de plăți după cum reese și din referatul Corpului de Portărei al Tribunalului Fălciu, având 44 (patruzecișipatru), efecte protestate în intervalul de la 8 Aprilie 1924 până la data de 28 Aprilie 1925, efecte ce aparțin la doi creditori din Huși: Banca Albina și Banca Șchor însumând un debit de lei 287384 — în afară de suma de lei 70514,25 cerută de E. Guilloton și 36177 cerută de L. Zilberman, cari sume urmărite și efecte protestate fiind comerciale, creditorii comercianți și societăți comerciale.

Așa fiind constat, că încetarea plăților este notorie rezultând din fapte neîndoioase fiind la mijloc interese superioare comerciale nu mai poate fi lăsat în conducerea afacerilor sale debitorul din proces.

Articolul 705 codul comercial prin drepturile ce le conferă Tribunalului fiind o derogare de la dreptul comun a procedurii civile, că judecătorul nu statuiază de cât atunci când este sesizat, (vezi cod. fal. de Gh. Palade, pag. 44), deci putându-se sesiza și din oficiu, cu atât mai mult în cazul de față când tribunalul Fălciu a fost sesizat prin două cereri de declarare în stare de faliment: a firmei E. Guilloton și L. Zilberman dosar No. 2254, 1925 și după cum reese din jurnalul Trib. din 11 Iunie 1925 aflat la acest dosar mai există încă o cerere de declarare în stare de faliment a debitorului făcută de altă firmă și care formează obiectul dosarului No. 2716 din 1925 distincte de prezentele, cum și din tabloul întocmit și trimis de corpul portăreilor Trib. Fălciu conform disp. art. 706 cod. comercial.

Acestea fiind motivele, soluția urma să fie contrară majorității; intervențiunea trebuia admisă și a se intra în judecarea fondului sau tribunalul trebuia să procedă la cercetarea din oficiu a declarării în stare de faliment în care caz interesele intervenientului, altor creditori și ordinii publice erau să fie satisfăcute, indiferent dacă după cercetare se admitea sau nu declararea în stare de faliment, după cum debitorul putea sau nu face dovada achitării efectelor debite.

Semnat: Vasile G. Pădure.

JUD. OC. I. MIXT BAILEȘTI (Dolj)

Audiența devl 10 Martie 1927

judecător N. Nichita, jude-președinte

Pantellimon I. Bera cu Athena Ionescu

DEZISTARE.—STINGEREA PROCESULUI.—COSIMTIMANTULI, PĂRĂTULUI.—ART. 260 PR. CIVILĂ.

Din cuprinsul aliniatului final art. 260 pr. civilă combinat cu primul aliniat al aceluiaș text, rezultă neîndoios că partea reclamantă nu poate să retragă un proces, cu posibilitatea de a-l redeschide ulterior, fără ca partea adversă să consimtă la aceasta, mai ales că a admite contrariul ar fi a lăsa pe pârît la discreția reclamantului care după închiderea procesului ar putea redeschide din nou afacerea, afară bine înțeles când reclamantul se dezistă nu numai de la instanță, dar chiar

de la acțiune cu intenția de a-și închide chiar dreptul în sine, caz în care dezistarea reclamantului nu mai este condiționată de acceptarea părâtului prezent.

No. Respinsă cererea de dezistare făcută de reclamantul Pantelimon I. Bera în proces cu Athena Ionescu.

S'au ascultat d-nii avocați Gorgescu pentru reclant și Fetoiu pentru părâtă.

Judecata

Asupra cererii reclamantului de a se dezista de la acțiunea pornită înaintea acestei Judecătorii, contra părții Athena Ionescu fostă Athena Bera, prin cererea înregistrată la Nr. 5134 din 1924 din 5 Aprilie 1924.

Având în vedere că reclamantul interpelat din oficiu, să răspundă dacă prin această dezistare înțelegea să renunțe numai la instanță și la acțiune, în sensul de a-și închide dreptul în sine, fără intențiune de a mai redeschide procesul, răspunde prin avocatul său, că nu înțelege să renunțe la dreptul de a mai redeschide procesul, dacă va crede de cuviință.

Că astfel fiind, intențiunea reclamantului fiind neîndoioasă, că dânsul nu voește să se deziste, de cât de la instanța de față, urmează să vedem, dacă în drept, cererea sa este admisibilă potrivit art. 260 al. II, proc. civilă.

Considerând că asupra acestei chestiuni, deși jurisprudența a oscilat, în ultimul timp ea s'a fixat, în sensul, că din aliniatul final al art. 260 combinat cu al. I din acelaș articol, rezultă în mod neîndoios, intenția legiuitorului, de a nu da putință părții reclamante să retragă un proces și deci să-l redeschidă ulterior, fără ca partea adversă să fi consimțit la aceasta.

Că deși mențiunea din expunerea de motive a legii, prin care se prevede că: In caz când părâtul se opune la cererea reclamantului de retragerea pricinii, Tribunalul nu poate închide dosarul, nu a fost trecută în textul legii, totuș intenția legiuitorului rezultă neîndoios din acest text.

Că a admite contrariu, ar fi a lăsa pe părît la discreția reclamantului, care după închiderea procesului, ar fi putut redeschide din nou afacerea, spre a o retrage iarăși, ceea ce nu este admisibil. (Cas. I. Dec. Nr. 454 bis din 9 Mai 1922, Jurisprudența română Nr. 20—21 an 1922, pag. 285, în acelaș sens Trib. Dorohoi Ht. Nr. 393 din 14 Noembrie 1923, cu nota aprobată de d-l N. Gheorghiu în Jurisprudența Generală Nr. 16 din 924 speța 925).

Că numai atunci, dezistarea reclamantului nu este condițională de acceptarea părâtului prezent, când, reclamantul se dezistă nu numai dela instanță, dar chiar de la acțiune, cu intențiunea de a-și închide dreptul în sine (Cas. I. Dec. Nr. 242 din 20 Octombrie 1919 publicată în Curierul Judiciar Nr. 24—25 din 1920; Vezi și Cas. III. Dec. din 6 Sept. 1922 publicată în Dreptul Nr. 37 din 1922).

Că a admite contrariu, ar însemna să dăm posibilitate reclamantului să amenințe pe părît timp de 30 ani cu acțiunea sa, lăsând în nesiguranță bunurile care formează obiectul acțiunii un foarte lung timp, ceea ce nu convine spiritului în care este conceput dreptul nostru, de a proteja siguranța și libertatea circulațiunii bunurilor.

În ceea ce privește obiecțiunea recilamantului, că acțiunea purtându-se înaintea primei instanțe, și cum înaintea acestei instanțe, nu s'a angajat discuțiuni contradictorii în fond, dânsul este stăpânul acțiunii și își poate retrage reclamațiunea, prin dezistare;

Având în vedere că în adevăr, această acțiune se vede introdusă înaintea acestei Judecătorii încă de la 5 Aprilie

1924; că acțiunea fiind suspendată a fost redeschisă de către părîtă la 25 Noembrie 1926; că la 13 Decembrie s'a amânat pentru lipsă de procedură; iar la 10 Februarie 1927 s'a discutat contradictoriu între părți, incidentul, cum că părîta, nu avea dreptul să redeschidă acțiunea lăsată în părăsire de reclamant, incident care a fost respins în ședința de la 12 Februarie a. c., iar azi, reclamantul vine și cere dezistarea de la acțiunea făcută.

Că astfel cum s'a petrecut faptele, rezultă că între părți angajându-se discuțiuni contradictorii asupra unui incident, în ședința de la 10 Februarie, tacitul quasi-contract judiciar de a se tranșa prin judecată acest proces, a fost încheiat și deci astăzi reclamantul nu se mai poate dezista de la acest proces, fără consimțământul părții.

Că întru cât acțiunea se vede că a fost lăsată în părăsire de reclamant mai mult de doi ani, și în tot timpul reclamantul a evitat să termine, prin judecata începută, acest proces, părîta are tot interesul, în speță fiind vorba de un imobil, să se opună la desistarea reclamantului, care are de scop nu să termine un proces început, renunțând la dreptul pretins, ci de a închide numai această instanță pentru a o reîncepe atunci când va crede de cuviință.

Că astfel fiind, părîta are tot dreptul să se opună la cererea reclamantului de a se desista de la acest proces și în consecință judecata luând act de această opunere, urmează să respingă cererea de dezistare a reclamantului.

Pentru aceste motive, respinge cererea de dezistare.

Semnat: N. Nichita.

FILIAȚIUNE NELEGITIMA. — Copil natural. — Recunoaștere. — Probă contrară.

Dacă recunoașterea unui copil natural e presupusă ca expresiunea adevărului, proba contrară e rezervată oricărui interesat care poate, prin aplicarea art. 3396 C. civ., să conteste recunoașterea stabilind prin toate mijloacele de probă că recunoașterea e mincinoasă.

Cas. req. 8 Martie 1927. — Rec. Somm. Sirey. No. 6, 1927. Notă. — Recunoașterea nu este admisă în legea română.

*

VIOLENȚA. — Sărutare. — Art. 311 c. pen. fr. (238 rom.). Neaplicare.

Faptul de a săruta cu forța o fată tânără, chiar propunându-i relațiuni sexuale nu constituie delictul de atentat la pudoare sau viol, dar delictul simplu de violență sau rănire de competența jurisdicției corecționale.

Trib. corr. Tunis, 9 Oct. 1926. — Rec. somm. Sirey, No. 6, 1927.

BIBLIOGRAFIE

A apărut Volumul IV din TRATATUL DE DREPT ȘI PROCEDURA PENALĂ, cursul Prof. I. Tanoviceanu, revăzut și complectat de d-nii: *Vintilă Dongoroz* în ce privește doctrina română și streină; *Eugen C. Decusară* în ce privește jurisprudența; *Corneliu Chiseliță*, consilier la Curtea de Casație, referințe pentru Bucovina și *Ștefan Laday*, referințe pentru Ardeal.

Acest volum de 900 pagini cuprinde PROCEDURA PENALĂ.

Prețul 500 Lei. Comăndele se primesc la *Curierul Judiciar*, București, str. Artei 5, însoțite de cost la care se va adăoga lei 15 pentru porto postal recomandat.

Volumul V (ultimul), este în curs de apariție.